PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

FÄLLAN.

av Mari Mihi.

Lev Sergievitsch Borovko, chef för den ryska hemliga polisens fjärde avdelning, satt en natt vid sitt arbetsbord. Han hade just läst de sista chiffertelegrammen men ville inte gå till vila, förrän han vid tvåtiden på morgonen tagit emot kuriren från Rydtkuhnen.

General Borovko är en lång, spenslig man tärd och utsliten, med stora grå, utvakade ögon, hög, smal panna och infallna kinder. Han delar sitt liv mellan schackbordet och skrivbordet, för resten synes han aldrig till. Ibland går det ett rykte, att han är död sedan länge och att tjänsten skötes av någon annan i hans namn. Folk, som sökt honom två gånger, bedyra, att de talat vid helt olika personer. Hans omgivning är outransaklig, och pressmännen gäckas ständigt i sina försök att erhålla en intervju.

Han hade nyss tagit emot ett par amerikanska detektiver, vilka för honom utvecklat hela sin erfarenhet och föreslagit att bliva kommenderade till Peterhof för att där skugga tsarens person. De hade kombinerat ett synnerligen vidlyftigt bevakningssystem, som skulle göra varje tillämnat attentat omöjligt.

Deras beundransvärda fintlighet, deras förutseende av varje den minsta tillfällighet hade avlockat honom ett oförställt smäleende. Och han hade flera gånger avbrutit dem för att genom egna frågor få deras system ytterligare utvecklat.

— Hade vi hundra män av eder kaliber till förfogande, yttrade han vid avskedet, ja, då vore jag överflödig. Extratåget till Peterhof går om 40 minuter. Om herrarne vänta ett ögonblick i antichambern, skall jag skriva några rader till baron Friedericksz.

Sedan dörren slutits efter dem, ringde Borovko:

— Palkine, låt arrestera de där båda, och se till att jag får lite té. Jag har inte ätit en bit på tio timmar.

— Arrestera dem! utbrast den unge officeren. Men de voro ju amerikanska detektiver. Jag har själv granskat deras legitimationspapper.

— Legitimationspapper! — Polischefen skrattade tyst och överseende. — Ack, du sorglösa ungdom! De där två äro ett par anarkister från Melbourne, vilkas signalement jag känner sedan länge. För att få möjlighet att närma sig hans maj:ts person lukade de upp en allg historia, mycket invecklad och mycket enfaldig sådan.....

Och Lev Sergievitsch sjönk tillbaka i sin stol, där han återtog läsningen av ett brev från en gammal hovman i Estland, som bedyrade, att han ville gå för tsaren, endast han därmed kunde bereda honom trygghet till liv och lem. Förargad rev Borovko sönder brevet och slängde bitarna i papperskorgen.

— En sådan gammal åsna, mumlade han mellan tänderna. Att dö..... att dö..... jo, jag tackar jag. Ett mycket värdefullt sätt att visa sin lojalitet. Att dö..... det kan vem som helst, vem som helst. Hoptals stupade de i mandschuriska kriget. De lamlade om varandra, soldater och generaler. De stormade an och stridde och föllo ned döda. Men att segra det aktade de sig för. — När jag tänker på att jag själv en gång blir dödad, ryser jag från huvud till fot. Ty vem skall då fylla min plats? Måtte jag få leva för att korsa dessa planer, som smidas på varje nihilistmöte orden runt..... Strängt taget har den äre gamla estländska papegojan rätt. Han har inte något huvud att konspirera med utan bara ett liv att kasta bort. Möjligen kan han användas vid tillfälle — stig på —!

Borovsko tog kortet från brickan och läste: Greve Tarnowski.

— Tarnowski..... obekant namn..... it honom stiga på.

En medelålders, ytterst elegant klädd herre i pärlgrå redingote och cylinder trädde in bugande. Borovko, som nyss fått sitt té serverat, befallde in ännu ett glas, vilket betjänten serverade vid det lilla tébordet, som stod emellan polischefens skrivstol och den lilla ottomanen, där den bekände inbjöds att sitta. Då betjänten avlägsnat sig, sade Borovko:

— Panitski, tag av er skägget. Det generar bara. Jag påminner mig det där sedan min ungdom, då jag spelade societetsspektakel.

— Men vem har givit er denna fenomenala blick, utbrast främlingen häpen, i det han lossade skägget. Varje dag i vecktal har jag burit det, och ingen har trott annat, än att det var äkta.

Utan att svara på frågan fortsatte Borovko:

— Vad för er hit? Ämnar ni sälja edert partis hemligheter? Vad vet ni och vad kostar det?

— Kisko finnes i staden, sade Panitski endast.

General Borovko ryckte till och rullade nervöst ihop ett papper till en liten boll.

— Än sedan! Han kan ingenting uträtta. Tsarens person är i säkerhet, och det är ingen annan han vill åt.

Det är sant. Men tsaren är likvisst dömd. Två av soldaterna av vakten omkring Peterhof äro köpta. I natt klättrar Kisko över muren och håller sig dold i parken, tills tsaren gör sin morgonpromenad med Vorontsof-Daskoff. Då —

— Prat! Ni vet att parken genomströvas varje timme. Inte en mullvad kan dölja sig där.

— Ja, parken duger inte till gömställe men träden. Kisko, som är aplikt vig, har klättrat upp i en av de gamla tätlövade lindarna i stora alléen. Där bidar han sin tid.

— Många gånger har jag uttalat önskvärdheten av att alléen nedhuggas. Men hans maj:t har alltid motsatt sig detta. "Till och med bönderna plantera några träd omkring sina hyddor; varför skulle jag då leva i en öken," brukar han invända. — Nåja, jag skall laga, att varenda kvist inspekteras redan i soluppgången.

Vid dessa log främlingen ett mångtydigt leende. Men Borovko fortsatte::

— Ni tillhör den revolutionära propagandan, jag vet det. Har ni då också börjat inse, att revolutionen är outförbar, att den redan börjar trötta ut sig själv? Det skulle glädja mig, om ni det gjorde. Ni vet, huru många av terroristerna redan lämnat sitt parti och inträtt i regeringens tjänst. Flera hava handlat så av list eller dumhet för att ogenerat kunna studera vårt skyddsväsende. Men sådana har det gått illa för, mycket illa. Andra hava kommit hit under årligt beklagande av den söndring, som splittrar riket. Och de hava ej fått anledning beklaga sig.

Panitski teg en stund. Han lutade sig tillbaka i soffan; och hans drömmande, stäppmelankoliska blick mätte långsamt polischefen, där denne satt med händerna begravna i papper. — Så sade han:

— I kväll hava Kisko och jag dragit lott om vem som skulle få tsaren och Peterhof på sin lott. Nåväl, det blev han.

— Och varför valde man just emeldan eder två?

— Därför att vi anmält oss till detta. Vi hava båda tagit avsked av kamraterna, ty vi skola aldrig återse dem vidare. Vi voro stormfåglarna, Kisko och jag. I ett lugnt och lyckligt Ryssland hade vi aldrig känt oss hemma. Och därför hava vi gått att dö på våra slagfält.

General Borovko lyssnade tvehågsen. Han förstod inte riktigt.

— Varför talar ni om att dö. Sporde han långsamt.

— Jo, därför att det måste ske så med mig i denna natt — och med eder också. — Nej, rör er inte ur fläcken; närma inte handen till ringledningen, ty då skjuter jag genast. Annars ger jag eder tid att skriva en hälsning till eder familj och förordna om egendomen. Lev Sergievitsch, er stund är inne.

— Stefan Panitski, hur gammal är ni

— Trettiotre år.

— Och jag nära sjuttio. Men ändå orkar jag tänka tillbaka på min ungdom, på hälsans och hoppets dagar med glädje och tacksamhet. Min Gud, vad är det då för en tid vi leva uti, då man vid eder ålder endast fantiserar om attentat och högförräderi? Medan mitt hår ännu var svart, älskade jag livet, var hänförd, skrev vers, älskade och gjorde galenskaper. Men ni ödelägga eder tillvaro och kasta sedan bort den för att ingå i en evighet, som ni förneka. — Panitski, själv kan ni inte minnas er far; ni var nyss född, då han stupade i turkiska kriget. Men jag kände honom rätt väl. Han var en smula vriden som alla polacker och kom aldrig till fasthet om, att han inte var någon rik man. Han var en älskvärd slösare, en god kamrat och en förbittrat tapper stridsman under Andrassbaneret. Jag tror aldrig han upplevde en sorgedag, och han dog tvärt för sin kula. Men ni —

— Jag ger livet för något ännu större och högre, för det unga Ryssland, vars blodröda soluppgång hela världen skådar med häpnad och undran. — Själv har ni varit ett av de fastaste stöden för envåldsmakten. Huru många gånger har ni ej vädrat upp våra planer — jag vet knappt med vilka medel — och därigenom hejdat det höjda svärdet! I våra hemliga verkstäder har ni inträngt, våra chifferalfabet kan ni utantill, våra kamrater, som voro fala för pengar, har ni köpt, såsom man köper boskap på marknaden . . . men i denna natt har ni ändå hunnit till slutet — nej, rör er inte! — Och Panitski höjde revolvern, i det han fortsatte: — Till sist stod ni i alla fall maktlös. Ni vet, att i detta nu klättrar Kisko in i Peterhofs park, och att Nikolaj gör sin morgonpromenad om några timmar — och utvecklingen av detta kan ni ej rubba. Ödet måste ha sin gång. Det som skall ske, skell ske . . .

— Nej, invände Borovko, ännu kan det förekommas. Det kan ej vara eder mening, att detta brott skall gå i verkställighet. Har då Ryssland ej redan lidit nog? Ni måste väl inse, att alla politiska mord, alla revolutioner —

— Tala inte mera, avbröt polacken, utan skriv! Annars skjuter jag genast.

— Det är ert sista ord?.

— Ja, tiden hastar. När dessa båda cigaretter äro utrökta, måste vi vara färdiga, jag — och ni!

Och lutande sig tillbaka i soffan tände han den ena av de båda cigaretterna.

General Borovko fattade en penna, doppade den långsamt, i det han strök sig över pannan. Så lade han handen på sin brevpress, som hade formen av en grekisk hjälm. Han tryckte med pekfingret mot hjälmkammen.

Ett skri av fasa genomskar luften, ett lätt buller — och varken soffan eller Panitski syntes till längre. Trycket på knappen i hjälmen hade öppnat en lucka till en madrasserad cell tre meter under golvet. I denna cell hade soffan stjälpts ned.

Palkini störtade in.

— Är ers excellens sårad?

— Nej, men vi ha fått en rätta i fällan, sade polischefen, i det han gick ut i förrummet. Säg till Timojeff, att fången insättes i södra valvet tills vidare. För närvarande har jag annat att tänka på. — Min automobil, genast! Jag reser till Peterhof. Skulle något hända mig på vägen — det som till slut ändå måste ske — så ge order från mig till kommendanten, att han noga låter undersöka parkträden i soluppgången. Kisko finnes inom palatsets område. — Om hans maj:t telefonerar privat, så säg, att jag gått till vila. Han tror sig aldrig vara så lugn, som då han vet, att jag sover — stig in!

Den inträdande gendarmofficeren saluterade och sade:

— Greve Tarnowski blev ej dövad av fallet utan sköt sig själv med en medhavd revolver, innan vi hunnit övermanna honom.

— Stackars gosse, mumlade Borovko, medan man hjälpte honom med den tjocka automobilrocken av skinn. Stackars gosse, han kunde bara den gamla läran, han också, att dö . . . att dö . . .

Diskretion hederssak.

— Usling, du har kysst min hustru?

— Det kan jag inte säga!

— Varför inte?

— Jag lovade henne, att jag inte skulle tala om det!

Lärarinnan: "Varför kommer du så sent till skolan, Anna?"

Anna: "Jo, jag har fått en liten bror."

Lärarinnan (strängt): "Gå nu och sätt dig, och låt inte det hända mer."

THE WHITEST, LIGHTEST.
1 LB.
MAGIC BAKING POWDER
CONTAINS NO ALUM

Magic Bakpulver är alltid tillförlitligt vid bakning av "cakes" och småbröd. Det innehåller intet alun eller orenligheter av något slag. Var säker att alltid få fatt på det rätta.

Kafeflickan.

Ett par trohjärtade blå ögon. Ett ljust burrigt hår. Ett näpet barnanlete med rosiga kinder och de mest farliga skrattgropar. Så ser jag henne, flickungen, vilken jag dagligen en tid mött där inne på det trevliga kaféet.

Från tidig morgonstund i selen med att ordna för att ha allt klart tills gästerna började komma. Så hela dagen lång tills sena kväll i ett ständigt kretslopp för att betjäna buttra, tungsinta trögmänsar. Men även i bland hurtiga och glada vildfåglar. Då kunde man få se huru granna skyar kommo och gingo på hennes kinder. Och vid ett vänligt ord sköto blixtar från de halvt sänkta ögonen.

Jag började intressera mig något för hennes görande och låtande. Vilka tankar rymdes väl bakom den av det ljusa burret nästan skuggade pannan? Funnos där blott kinesiskt porslin, thekoppar med guldrand, slammer av brickor och disk; orosmoln av den äckligt kväljande rök, relativt bildade ungherrar lämnat kvar där inne? Eller gick den lilla tösen där i allt bråte och bar andra tankar? Låste hon undan de vackraste mitt i sörjan av tillvarons jäkt?

Jag började bli smått rädd för att hon skulle märka vad jag intresserade mig för. Det kom en dag nästan som en förebrående undran i blicken — försök inte följa mina tankars väg. De enda som kunna hjälpa mig gå här inne, om så det vore för en timma. Då de få vara fridlysta, som mina egna.

Och den lilla munnen igenbommades än mera.

Men så en vacker dag såg jag något vått glittrade i hennes ögon. Vad nu! Tror jag inte flickungen gråt!

Det var bara grammofonen, som spelade en av sina nötta skivor. Inte någon jazzmelodi, bara en enkel visa med kyrkklockeklang och gammaldags helg i.

Jag försökte på alla upptänkliga sätt få henne tro att jag inte sett någonting av hennes "viloställen" skymta förbi. Dräck mitt kaffe och läste intresserat i tidningen vad som däri stod om livets dubbelspel.

Grammofonen spelade åter:

"Jag vill ha en liten tös med långa flätor.....",

och cigarettröken från inre rummets bullrande gäster lade sig i långa, långa ringar omkring den burriga pannan innanför disken. Men, tyckte jag inte att det ännu ryckte litet i de gropiga kinderna?

— — —

Solljuset lekte som kattungar utefter husväggarna. Sprungo över de rappade stenarna, klättrade på fönsterbågar och karmar, hoppade in genom fönster och springor. Ropande över allt: kom ut! kom ut! Det var ju en vårdag. Åter steg jag in på kaféet. Såg tösen stå bakom disken som förut. Men det var som nytändning i de vackra blå ögonen!

— Det bästa kaffe ni har! Två koppar från vårens bästa panna! Serverat av alla tiders bäste — Södertäljekringla.

Snart stod det begärda framför mig.

— Men va' ä' dä' för trevligt besök fröken har i dag?

Flickungen log så fint. — Jo, det är bröllop i själen!

— I själen! Jag trodde den endast hölls i kyrkan, jag!

— Ja, i kyrkan. Hela vår själ är ju en kyrka. Där livets psalmer spela. Om än vi försöka stänga igen kyrkdörrarna väl om oss ibland då sorgen spelar stilla och dämpat.

— Sorg! En så ung tös vet väl inte vad sorg är?

— Kanske och kanske inte! Det är inte alltid så lätt att gå här inne och — längta ihjäl sig. Stå i med näbbar och klor för att knappast få så mycket som en fattig trasa på sig. För resten, vad behöver man egentligen sådant till! På en plats där man av dygnets tjugofyra timmar knappast får en tredjedel för sig själv.

— Att stå här inne då alla andra unga dra' sjungande ut. Stå med ett berg av saknadens sorg i hjärtat och pinas i detta fängelse. Glömma sig en sekund o. så väckas av en gnistrande röst, av en kaskad av förebrålelser: "Ska' du slå sönder allt porslin, slyna"! etc. Komma upp i sitt lilla kyffe, söndertrasad — som porslinet. — Han skrattade bittert. Stänga alla fönster åt solsidan i själen.

— Vet herrn huru det kännes att höra ett litet vänligt ord? Som en helig psalm. — Men drick ur kaffet nu! Det måste vara alldeles kallt. Vänta! — Hon tog kannan och sprang in i köket.

— Se här, är varmt kaffe.

— Men säg mig en sak, lilla tös. Varför är ni så glad i dag?

Hon rodnade blygt. Så öjde hon sina vackra blå ögon och sa: på mig under det att något vätt satt där igen i ögonvrårna.

— Skulle jag inte vara glad. Det är ju vår. Och jag får en hel dag — morgondagen — fri. Alldeles fri!

Betala prenumerationen i dag!

Kåseri och skämt.

Beträffande den där Agapetus lömske beskyllninger.

Ettersom de ä så att den däringa Argepetrus eller va de nu e han kaller sej för har vatt framme nu ihjen å bedrövat mänskliheta me nåt söm han kaller skämt köseri vell ja seje de att de ligger möcke sanning i den däringa rubrika för si de ä allt ett skämt köseri söm han kömmer me, ja de ä så skämt att de nästen lukter illa utät. Men si de ä nu så att de ä inte så mänge som bryr sej nåe vidare öm va han kläcker ur sej å sin sure mage för han ä allti så argsinter å sej den bärsärken å de kan en ju si bare en tetter på porträtta di har hatt inne i tininga utå en men si ettersöm de ä så att han taler öm mej så vell ja svere han å de ska bli på reneste svenske så möcke han vet de han me hornbrillera söm han köfte på avbetaling hos en jude på mänstrit i den plass söm han bor i å då töcker ja att fölk me en liten smule intellegens kunne si på han att han möste vara ett skrå utå hin onde själv för de intröcke får en när en sir på'n vad de beträffer att ja ä anonym utåf prencep så skulle ja bare velje fråge om han Argepetrus verkligen heter någe så fruktansvärt rysligt söm de han kaller sej för i tidningsspaltera men si man ska ente gärne gå in på personlihetera å därför så säjer ja söm de gamle ordastävet att töst min mun så ramler du i själv å därmed baste men si att han ä ett sånt kräk så att han går å kruser så evinnerlit söm han jör för redaktörn söm ju föralldel ä en hedersprick de ä ju en sak för sej men ja töcker de ä fattidomsbevis för si de viser att han bare ä rädd för en för att han inte ska få in sin rapakalja i tiniga o så töcker ja att de va lömskt te å tale öm att han redaktjonsekretan ä så tjöcker å sej för si de ä fel för de vet ja som träffa ham i sömras när han knoga på farmen därute ve fishing lake å svetas o magra i sitt anletes hull å va nu röjmatismen beträffer så å de nog så söm han Wellumson sa att den setter i huvut på petrus å då tänker ja på ett annat ordastäv söm en lärde sej när en va kid å de va att krukan ho går så länge te brunn te dess ho' får gull i munn men de va ente va ja skulle säje utan de va mest beträffandes de däringa dreckspenga söm han sa att ja hade tatt å velle så te sägendes beskölle mej för stöld men nu va de söm så att de lå bare femton cent på fate när han den fine å schangtile harren skulle ta å ta emot dem å då kan en ju förstå att femton cents för en hel meddasslant va på tok för lite för en så schangdobel kar så ja to nog di där senta men si va ja gjorde va de te å putte djt en dalar för si ja har alltid vatt jentelman åv mej å så kan en ju ente annet en te å skratte när han säjer att ja tvätte hännera i vattnet i stället för som han den däringa argsente Petrus drecke ut et för si så möcke har ja allt vatt på restauranter både i tomelilla och i shiho så en vet att man ska väre ren öm fengiera när en ska slute me te å ete men de så en ju på Petrus att han va så lortiger så dehadde allt behöfts menst åtte påtter vann för te å få döngan åv sine lortige hänner så va de beträffer så vell ja bare säje att den söm kaster en sten i vattne han ska ente sette i glashus ente å för te å tale om sånga å musika så vell ja bare avslute me de att när en ente känner mer te den svenske musiken än Argapetrus för så ska en hälst hålle sej bak örera för si en söm kaller Rekdasman Per Albein Hansons fine marsj Bröder veljen i gå med oss för Säterjentens lörda ja han vet like lite öm musiken söm hunden söm själler på gubben i mån vettja o nu vel ja slute me å uttale en skarp prötest mot va argapetrus kan vräke ur sej näste gång öm de ä så att han bare väger ett nött försök te å rentvätte sin smutsige skäl.

En å folke söm ä anonym åf prencip.

Gubben Karl-August blir bjuden på kaffe hos den unga och mycket pratsamma fru Andersson.

Samtidigt låter hon sin grammofon spela för gubben, som aldrig hört något sådant förr.

"Ja", säger hon till slut, "vi leva i uppfinningarnas tid, och den som uppfunnit den här talmaskinen heter Edison. Sådana uppfinnare hade ni inte förr i världen."

Karl-August: "Jo då, vi hade nock en, som inte va' så dummer. Honom kallte vi för Vår Herre, å han uppfann en pratmaskin han åg — å den gjorde han utå ett revben."

Levnadsfilosofi.

A: "Det finns verkligen saker här i livet, som äro långt bättre än penger."

B: "Ja, det är nog riktigt, men det behövs alltid pengar för att få tag på dem."

— O, jag ska' resa ut på landet och bara ligga i gräset hela da'n. För mej själv. Jag tror att jag kommer att gråta ut ett helt års längtan på en gång!

HOTEL OCH RESTAURANTER.

Alla svenskar mötas på
Stanley's Cafe
538—540 Main Street. Winnipeg.
Den bäst kända restauranten i staden.

— Har jag någonsin talat om för dig den där underbara historien, som jag upplevde med en trädgårdsmästare och en papegoja?

— Nej, men jag har talat om den för dig!

Sanningens osminkade språk.

Läraren: "Vad betyder ordet grund?"

Gossen: "Det vet jag inte."

Läraren: "Vet du inte? Vad bygger din far sina hus på?"

Gossen: "På spekulation."

ETT RIKTIGT SVIN.

Borgmästaren i Grönköping hade på något sätt fått veta att någon innehade en levande gris inom en viss egendom. Och som det var strängeligen förbjudet att fyrbenta svin fingo vistas inom staden, blev en konstapel beordrad att gå och ta reda på kreaturet.

— Finns det något svin här? frågade han en gumma.

— Svin. Ja det är väl Pettersson, min man ni söker!

— Nej det skall vara ett riktigt svin.

— Ja, då är det ingen annan än Pettersson, för han är då det värsta svin, som Gud skapat.

DET HJÄLPTE.

Olle i Berga låg i process. Den ville han naturligtvis vinna. Därför reste han in till staden, gick upp till häradshövding Bergér och klagade sina bekymmer.

Olle: — Si om ja vinner då där målet, så sir ja inte så noga på en eller ett par hundralappar.

Häradshövdingen: — Skaffa sig bara två vittnen, så går det nog bra.

Olle vann processen. En tid därefter träffade han häradshövdingen.

Häradshövdingen: — Ja, Olle vann ju den där processen?

Olle: — Jaa, då gjorde ja.

Häradshövdingen: — Så, men hur går det med de där hundralapparna?

Olle: — Ja, då går nok bra alltid! Skaffa sej bara ett par vittnen!

Tunnt blod. "Min hustru hade varit dålig en lång tid," skriver herr S. K. Romanis i Torlea, Alta. "Läkarna sade att hennes blod var för tunnt och gåvo henne alla möjliga mediciner, men ingen av dem gjorde henne något gott. Vi hörde talas om Dr. Peters Kuriko och skaffade oss två flaskor därav från lokalagenten. Den gjorde henne stor nytta och hon fortsatte att använda den samt är nu stark och åtnjuter god hälsa." Denna oförlikneliga örtmedicin reglerar magen, ökar avsöndringen av magsaften och befordrar matsmältningen, de tre viktiga villkoren för frambringandet av rikt, rött blod och fast, hälsosamt hull. Ett kort försök skall ådagalägga förtjänster. Efterfråga den ej hos apotekarn; endast speciella agenter kunna tillhandahålla den direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

ABINGDON HOTEL
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.
Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna anordningar för 1:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG.
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

The Viking Hotel
785 Main Str. Winnipeg, Tel. 57 685
Bästa Skandinaviska Hotell för den resande publiken. 1sta klass rum. Ånguppvärmning. Varmt och kallt vatten. Vänligt bemötande. Pris 75c och en $1.00 per dag.
CHAS. GUSTAFSON, Ägare.

BELL HOTEL
Hörn, Main och Henry, 1 kvarter söder om C. P. R. Station.
Från $1.50 till $3.50 per dygn. Detta hotell har nyligen försetts med nya möbler och undergått en grundlig restauration. Kallt och varmt vatten i alla rum, av vilka 40 äro försedda med bad. Trevlig matsal, endast vit betjäning. Speciella priser för veckor och månader.
D. A. McGILLIS, Ägare. Telefon 28 975

CAFE SVEA
Skand. Kafé och Restaurant,
254 Logan Ave.
serverar god mat och gott kaffe med wienerbröd till moderata priser. Gör oss ett besök och övertygen Eder.
MRS. E. NYBERG.

ADVOKATER.

PATENTER
Trade Marks—Copyrights
Fetherstonhaugh & Co.
Den gamla etablerade firman
36—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG
Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar

SKANDINAVER.
Vid behov av bistånd i affärer med "gamla landet", arvsutredningar, bankaffärer m. m. hänvänd Eder till oss som hava mångårig erfarenhet med sådana. Billiga arvoden, snabb expedition och hederligt bemötande i alla uppdrag som givas oss.
Förfrågningar besvaras mot porto.
SVENSKA LAG-BYRÅN,
208 N. Wells St., Room 513,
Chicago, Ill., U. S. A.

Privat tel. 35 736; Kontor 24 963
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Great West Permanent Bldg.
Lärare vid Manitoba Law School

LEXIKON
Svenskt-Engelskt o. Engelskt-Svenskt. Bra hjälpreda för nykommare som fort önska lära engelska språket. Inbundet i läderband endast $1.00, portofritt.
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Innan ni flyttar
Bör ni ifylla och insända denna blankett
Prenumerantens namn.....
Gamla adressen.....
Postkontor ..... Provins .....
Nya adressen.....
Postkontor ..... Provins .....
Har ej erhållit tidningen för den.....
Brevet bör frankeras med ett 2-cents frimärke.
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Nytt sätt att öka er vitala styrka.

Män och kvinnor, som känna sig svaga och nedbrutna, sjuka och nedstämda, och ej vitala krafter äro utsinda, böra taga Nuga-Tone, den underbara medicinen, som ger ny styrka och energi till de vitala organen, sätter kraft i nerver och muskler, stärker magen, hjärtat, levern, njurarna, tarmarna och andra organ och gör er till en människa.

Nuga-Tone har ej sin like som ett medel för mag- och leversjukdomar, bristande uppstoppade njurar, blåskatarr, nervositet, dålig lyst, tunnt vattnigt blod, huvudvärk, gallsjuka, yrsel, dålig andedräkt, belagd tunga, illhetskänsla på morgnarna, gas och spänningar i mage och tarmar, förstoppning, och andra ekonomor. Nuga-Tone förbättrar cirkulationen och stimulerar de vitala organen i förvånansvärd grad. Köp det i det apotek som helst. Tag det i 20 dagar, och om resultatet ej blir vad ni vänt er för, återbäring av vad som är kvar av medicinen och ni får pengarne tillbaka. Tag inga substitut — ingenting kan ersätta Nuga-Tone.